

A Negyvenedik Vers Rejtett Története – Huszonegyes Szám

A második jaj – Nyolcadik rész – Ezékiel, a második számú

Jeff Pippenger
2026-08-05

Ezékiel azokat jelképezi, akikért a Júda törzséből való Oroszlán elvégezte a tanítás munkáját, és alapvető tanítása ez: „szabályra szabály”.

Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, amellyel nyugalmat adhattok a megfáradtnak; és ez az enyhülés; ők azonban nem akartak hallgatni rá. Ezért az Úr szava így lett számukra: parancs parancsra, parancs parancsra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hátraessenek, összetöressenek, csapdába essenek és foglyul ejtessenek. Ézsaiás 28:12, 13.

Jelenleg Júda törzsének Oroszlánja tárja fel Ezékiel könyvét. Arról értesülünk, hogy Ezékiel pap a harmincadik esztendőben; akár úgy, hogy a „harminc” papi mivoltának jelképes korát jelenti, akár úgy, hogy ez a harmincadik év abban a prófétai időrendben, amely Jósiás nagy jubileumával kezdődött. Az utolsó napok végső papsága a száznegyvennégyezer, és a hajdani szó szerinti történetek az utolsó napok jelképes történelmét előképezik.

Ti pedig az Úr papjainak neveztettek; Istenünk szolgáinak hívnak majd benneteket; a népek gazdagságát eszitek, és az ő dicsőségükkel dicsekedtek. Ézsaiás 61:6.

Ezékiel Isten népének jelképe az utolsó napokban – annak a szent történelemnek a jelképe, amelyet minden prófétai bizonyágtétel azonosít. Ez a szent történelem a harmadik angyal mozgalma, amelyet különösképpen az első angyal 1840-ben kibontakozó mozgalma előképezett. Az első angyal mozgalma a három angyal közül az alfa-angyal volt, a harmadik pedig az ómega-angyal. Ezékiel ezért Péterrel áll összhangban a száznegyvennégyezer elpecsételésének idején. Azt a jelképes történelmet, amelyben Péter és Ezékiel egyaránt elhelyezkedik, Panium történelmeként ábrázolja.

A Kis Könyv

Ezékiel magához veszi a kis könyvet, miként János is a Jelenések tízben.

Te pedig, embernek fia, halld meg, amit mondok néked; ne légy engedetlen, mint az az engedetlen ház; nyisd meg a szíved, és add meg, amit adok néked. És amikor néztem, íme, egy kéz nyújtott felém; és íme, egy könyvtekercs volt benne; És kiterjeszté azt előttem; és be volt írva belül és kívül; és siralom, jajgatás és jaj volt beleírva. És monda nékem: Embernek fia, add meg, amit találsz; add meg ezt a tekercset, és menj, szólj Izráel házának. Akkor megnyitám számat, és megetteté velem azt a tekercset. És monda nékem: Embernek fia, etesd meg hasadat, és töltsd meg belsődet ezzel a tekercssel, amelyet én adok néked. Akkor megettem azt; és olyan édes volt a számban, mint a méz. Ezékiel 2:8–10; 3:1–3.

A Jelenések könyve tizedik fejezetében János megeszi a kis könyvet, és az egész fejezet Isten hatalmának megnyilatkozását ábrázolja 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig.

„Annak az angyalnak, aki a harmadik angyal üzenetének hirdetésében egyesül, be kell világítania az egész földet az ő dicsőségével. Itt világméretű kiterjedésű és szokatlan erejű munka van megjövendőlvé. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt; az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomására, és némely országban a legnagyobb vallási érdeklődés mutatkozott meg, amelynek bármely földön tanúi voltak a tizenhatodik századi reformáció óta; mindezeket azonban felülmúlja a hatalmas mozgalom a harmadik angyal utolsó figyelmeztetése alatt.” A nagy küzdelem, 611.

Ezékiel a Jelenések tizedik fejezetében összhangban áll Jánossal, így Péter, János és Ezékiel együtt állnak a nekik kijelölt helyen a száznegyvennégyezer elpecsételésének idején.

Az 1840-től 1844-ig terjedő időszak egy négyéves periódust jelképez, amely akkor kezdődött, amikor az az idői prófécia, amely 1299. július 27-én egy százötven éves időszakkal vette kezdetét. Azok az „öt hónap” véget értek, és egyesültek a háromszázkilencvenegy évből és tizenöt nappól álló idői próféciával, amely 1840. augusztus 11-én zárult le, amikor Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása nyilvánvalóvá lett egészen 1844. október 22-éig. Ekkor a prófétai idő alkalmazása megszűnt.

És megesküdt arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne levőket, a földet és a rajta levőket, a tengert és a benne levőket, hogy idő többé nem leszen. Jelenések 10:6.

A prófétai idő mint a prófécia érvényes alkalmazása 1844. október 22-én véget ért. Ezékiel, Péter és János egyaránt Isten bölcs szüzeit képviselik az első és a második angyal mozgalmában, valamint a harmadik angyal mozgalmában is.

Látomások

Ezékiel első tizenegy fejezete „látomások” sorozatát tárja elénk, amint azt az első fejezet első verse is megállapítja.

Történt pedig a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján, amikor a foglyok között voltam a Kébár folyó mellett, hogy megnyíltak az egek, és isteni látomásokat láttam. Ezékiel 1:1.

Az első tizenegy fejezet „látomásai” először az első fejezetben adattak a Kébár folyó mellett, majd a harmadik fejezet „síkságon” kapott látomása tovább bővítette azokat, végül pedig a nyolcadik fejezet jeruzsálemi látomása ismét továbbfejtette őket. A Kébár folyó, a síkság és Jeruzsálem mint három helyszín három olyan látomást jelképez, amelyek együtt egyetlen látomást alkotnak: ez az első vers „látomásai”, valamint az első „tizenegy” fejezet látomása.

Jubileum

A harmincadik évnek mint annak a jubileumi ciklusnak a harmincadik évének tekintése, amely Jósias híres pászkájával kezdődött, és azután október 22-én ért véget, könnyen alátámasztható,

mert a szent történelemnek ez a meghatározott vonala világosan ábrázoltatik, sorról sorra, egynél több tanúbizonysággal. Például: a pászka a tavaszi ünnepeket jelképezi, az engesztelés napja pedig az őszi ünnepeket. Ennélfogva a Leviticus huszonharmadik fejezete összhangban áll azzal a jubileumi ciklussal, amely Jósiással kezdődött. Vannak más vonalak is, amelyek összhangban állnak a Jósiás király által ábrázolt történelemmel egészen Kr. e. 573. október 22-ig. A jubileumi év Kr. e. 573. október 22-én bekövetkezett történelmi beteljesedését a történetírók alátámasztják.

A kronológusok általában egyetértenek abban, hogy az engesztelés napja Kr. e. 573. október 22-re tehető, és Jósiás nagy pászkája Kr. e. 622-re szintén e bibliai kronológusok által elfogadott dátum. A páska, mint a tavaszi ünnepek jelképe, egy negyvenkilenc éves jubileumi ciklust indított el, amely az őszi ünnepek jelképénél, az engesztelés napján ért véget. Az évek hét hete, amely negyvenkilenc évet tett ki, a föld szombatjának jelképe volt.

„Az Ótestamentum Szentírásának minden lapját – akár történet, akár parancsolat, akár prófécia – Isten Fiának dicsősége ragyogja be. Amennyiben isteni rendelés volt, a zsidó vallás egész rendszere az evangélium tömör próféciája volt. Krisztusról „tesznek bizonyóságot mind a próféták”. Cselekedetek 10:43. Az Ádámnak adott ígérettől kezdve, végig a pátriárkák vonalán és a törvény rendjén keresztül, a menny dicsőséges világossága világossá tette a Megváltó nyomdokait. A látókok szemlélték a betlehemi Csillagot, az eljövendő Silót, miközben a jövő dolgok titokzatos menetben vonultak el előttük. Minden áldozatban Krisztus halála mutatkozott meg. A tömjén minden felhőjében az Ő igazsága szállt fel. Minden jubileumi trombitászó az Ő nevét hirdette. A szentek szentjének félelmetes titkában az Ő dicsősége lakozott.” Jézus élete, 211.

Tizenhét

Sedékiást Babilonba hurcolták, amikor Jeruzsálem Kr. e. 573 előtt tizennégy évvel elesett. A zsidó történetírók a Jósiás idejében, Kr. e. 622-ben kezdődő és Kr. e. 573. október 22-ig tartó jubileumi ciklust a 17. jubileumi ciklusként azonosítják. A Raphiai csatától a Paniumi csatáig tartó időszak tizenhét év volt. Ptolemaiosz volt a győztes a Raphiai csatában, és tizenhét évig uralkodott mint a dél királya. A milánói ediktumtól addig, amíg Konstantin 330-ban felosztotta birodalmát, tizenhét év telt el. A tizenhetedik jubileumi ciklusban Jeruzsálemet Nabukodonozor elpusztította.

Mert Izráel fiai sokáig maradnak király nélkül, fejedeleme nélkül, áldozat nélkül, szent oszlop nélkül, éfód nélkül és teráfok nélkül. Azután megtérnek Izráel fiai, és keresni fogják az Urat, az ő Istenüket, és Dávidot, az ő királyukat; és félve fordulnak az Úrhoz és az ő jóságához az utolsó napokban. Hóseás 3:4, 5.

Hóseás olyan témával foglalkozik, amely közvetlenül összefügg Sedékiás fogságba vitelével, jóllehet egyúttal az északi királyság fogságának kezdetét is jelképezi Kr. e. 723-ban. Az ok, amiért Hóseás szakasza kapcsolódik Ezékiel bizonyágtételéhez, Isten elutasításával függ össze, amikor Izráel emberi királyhoz ragaszkodott. Izráelnek az a vágya, hogy isteni Király helyett emberi király uralkodjék fölötté, a 3Mózes 26 „hétszeres” ítéletében úgy jelenik meg, mint „hatalmatok kevélysége”.

Ha pedig mindezek ellenére sem hallgattok rám, akkor hétszeresebben fenyítlek meg benneteket bűneitekért. És megtöröm hatalmatok kevélységét; egeiteket olyanná teszem, mint a vasat, földeteket pedig, mint a rezet. 3Mózes 26:18–19.

A „hatalmatok kevélysége” Izraelnek azt a vágyát jelképezi, hogy olyan legyen, mint a világ, és saját királya legyen. A király eltávolítása az északi királyságból Kr. e. 723-ban, majd Cedékiás királynak, a déli királyság uralkodójának fogságba vitele Kr. e. 586-ban az ősi Izrael „kevélységének” megtöretését jelképezi, és a kevélységet bukás követi. A bibliai próféciában a „hatalom” királyt vagy királyságot jelent, és Izrael kevélysége abban, hogy emberi királyt biztosított magának, a teokrácia és az isteni Király elutasítását jelzi.

És lőn, amikor Sámuel megöregedett, hogy fiait tette bírakká Izráel fölött. Elsőszülött fiának neve Jóel volt, másodikának pedig Abija; ők Beérsebában bíraskodtak. Fiai azonban nem jártak az ő útjain, hanem a nyerészkedés felé hajoltak, megvesztegetéseket fogadtak el, és elferdítették az ítéletet. Ekkor Izráel minden véne összegyűlt, és elment Sámuelhez Rámába, és ezt mondták neki: Íme, te megöregedtél, és fiaid nem járnak a te útjaidon; most azért tégy fölénk királyt, hogy ítéljen minket, mint minden népet. De Sámuelnek nem tetszett ez a dolog, amikor azt mondták: Adj nekünk királyt, hogy ítéljen minket. És Sámuel az Úrhoz imádkozott. Az Úr pedig ezt mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindabban, amit mondanak neked; mert nem téged vetettek meg, hanem engem vetettek meg, hogy ne uralkodjam rajtuk. Mindama cselekedeteik szerint, amelyeket attól a naptól fogva cselekedtek, hogy felhoztam őket Egyiptomból mind e napig, azzal, hogy elhagytak engem és idegen isteneknek szolgáltak, úgy cselekszenek most veled is. Most azért hallgass szavukra; mindazonáltal tégy ellenük ünnepélyes bizonytságot, és add tudtukra a király jogát, aki uralkodni fog rajtuk. 1Sámuel 8:1–9.

Megjegyzendő, hogy azon a ponton Izráel nemcsak Istent vetette el mint királyát, hanem a Prófétaság Lelkét is, amelyet Sámuel képviselt, mert ez áll: „engem elhagytak, és idegen isteneknek szolgáltak, így cselekszenek veled is.”

„Sátán... állandóan a hamisat erőlteti rájuk, hogy elvonja őket az igazságtól. Sátán legutolsó csalása az lesz, hogy semmissé tegye Isten Lelkének bizonyágtételét. „Kinyilatkoztatás nélkül elvadul a nép” (Példabeszédek 29:18). Sátán leleményesen fog munkálkodni, különböző módokon és különféle eszközök által, hogy megingassa Isten maradék népének bizalmát az igaz bizonyágtételben.”

„A Bizonyágtételek ellen olyan gyűlölet fog fellángolni, amely sátáni eredetű. Sátán munkálkodása arra fog irányulni, hogy megingassa az egyházak hitét bennük, mégpedig azért, mert Sátán nem tudná ennyire akadálytalanul előmozdítani csalásait és lelkeket megkötni tévelygéseiben, ha Isten Lelkének figyelmeztetéseire, feddéseire és tanácsaira hallgatnának.”
Selected Messages, 1. könyv, 48.

Az ókori Izráel teokráciáját érő utolsó megtévesztés nemcsak Istennek, hanem a Prófétaság Lelkének az elutasítása is volt. Ez a Kr. e. 1097-ben bekövetkezett elutasítás előképezi a laodiceai Hetednapi Adventizmus 1863-ban bekövetkező utolsó megtévesztését. A Leviticus huszonhat „hét ideje” Isten Igéje, és a Prófétaság Lelke a „hét időről” kijelenti, hogy azt „nem szabad

megváltoztatni”.

„Láttam, hogy az 1843-as ábrát az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok úgy voltak, amint Ő akarta; hogy az Ő keze volt felette, és elrejtett egy tévedést némely számadatban, úgyhogy azt senki sem láthatta, míg az Ő keze el nem távolíttatott.” Early Writings, 74.

A Prófétaág Lelke nyilvánvalóan jóváhagyta a „hét időt”, és e jóváhagyása figyelmeztetés volt arra, hogy ne változtassák meg a táblán szereplő számokat, amelyen a „hét idő” a középső oszlopban és a jobb felső sarokban található. Uriah Smith hamisított táblájával 1863-ban megkezdődött az alapvető igazságok fokozatos elutasítása, amelyet az ókori Izrael Isten elutasításában előképezett, és a Prófétaág Lelke azonosította az 1863-as lázadást. Az 1863-as lázadás dátuma összhangban áll az Ezékiel könyvében bemutatott próféta vonallal. Abban a történelmi vonalban a végkifejlet Jeruzsálem pusztulása volt, amely a vasárnapi törvényt jelképezte. 1863-tól a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig terjedő időszakot Saul király története példázta Kr. e. 1097-től Sedékiásig, Kr. e. 586-ig.

Sedékiást i. e. 573 jubileumi éve előtt tizennégy évvel vitték fogságba Babilonba. A tizenhetedik jubileumi ciklus i. e. 622-ben kezdődött, és a harmincadik évben Ezékiel mint pap állítatik elénk i. e. 591-ben; majd öt évvel később Jeruzsálem elpusztult i. e. 586-ban. Ugyanazon a napon pusztult el az évben, mint másodszor Titus által Kr. u. 70-ben. Ezékiel első fejezetének első verse öt évvel Jeruzsálem pusztulása előtt és tizenkilenc évvel a negyvenedik fejezet templomlátomása előtt áll.

Fogságunk huszonötödik esztendejében, az év kezdetén, a hónap tizedik napján, tizennégy évvel azután, hogy a várost megverték, ugyanazon a napon az Úr keze rajtam volt, és odavitt engem. Ezékiel 40:1.

A föld szombatjára vonatkozó szövetséggel szembeni engedetlenség miatt Isten kijelentette, hogy a hetedik évvel, a föld szombatjával szembeni engedetlenség átka „hétszeres” lesz. Az „idő” egy esztendő, az „esztendő” pedig háromszázhatvan nappól áll, és hét szer háromszázhatvan: kétezerötszázhusz év. Lehet, hogy a milleriták nem használták a „kétezerötszázhusz” kifejezést, de mindkét szent táblázatuk számszerűen azonosította a kétezerötszázhusz évet.

A hétszeres átok kihirdetése mind Izrael északi királysága, mind Júda déli királysága felett William Miller első — vagy mondhatjuk úgy is: „alapvető”, sőt akár „alfa” — felismerése volt. 1863-ban a laodiceai Hetednap Adventista egyház elutasította Miller felismeréseinek alapvető értelmezését; azokat a „felfedezéseket”, amelyek a millerita mozgalom teljes alapját képezték. Az ihletés közvetlenül figyelmeztetett arra, hogy ez megtörténhet, és meg is történt, mégpedig régen.

A babiloni fogság utáni újjáépített templom alapja az első rendelet története során, még a második rendelet előtt készült el. Maga a templom teljes egészében a második rendelet történetében épült fel. A harmadik rendeletben a nemzeti szuverenitás helyreállítatott a szó szerinti ősi Izrael számára. William Miller az első angyalt képviselte, aki 1798-ban érkezett meg, és 1840. augusztus 11-én nyert felhatalmazást. A második angyal azután érkezett meg, hogy az alapok lefektették, amint azt az 1843-as ábra szemlélteti, amely 1842 májusában került kiadásra. Az 1844-es első

csalódáskor, az 1844-es alfa-csalódáskor, megérkezett a második angyal, valamint a szüzekről szóló példázatban szereplő késedelem ideje is, és amikor a második angyal üzenete felhatalmazást nyert az exeteri tábori összejövetelen, a templom elkészült. Azután az 1844-es nagy, vagyis ómega-csalódáskor a szövetség Követe hirtelen eljött az Ő templomába, beteljesítve a kétezer-háromszáz évet, amely a harmadik rendelettel kezdődött, és a harmadik angyal érkezésével ért véget.

Jósiás jelentése: „Isten alapja.” Akár Jósiás királyról, akár Josiah Litchről van szó, mindkettő az alapok jelképe, amint azt az első rendelet története ábrázolja, és amint azt a tavaszi ünnepek szemléltetik, amelyek a 3Mózes huszonharmadik fejezetének első huszonkét versében vannak bemutatva. Az alapok, a tavaszi ünnepek és az első rendelet egyaránt 1840 jelképei, valamint az első angyal felhatalmazásáé. Kr. e. 573. október 22-e, amint azt Ezékiel negyvenedik fejezetének első verse feltárja, 1844. október 22-ének jelképe, valamint a holtak ítéletének megnyílásáé, és egyúttal 2001. szeptember 11-ének jelképe is, az élők ítéletének megnyílásakor. Akik nyomon követték ezeket a cikkeket, tudniuk kell, milyen alkalmazásokat használtak.

Ezékiel jelképként áll az írásaiban ábrázolt prófétai történelemben. Ezékiel jelen van, amikor a huszonöt férfi a nap előtt borul le a nyolcadik fejezet végén. A következő fejezetekben is jelen van, amikor „a megpecsételés, amelyet a levágás követ” rázúdul Jeruzsálemre, amelyet Ellen White a Hetednapi Adventista Egyházzal azonosít. Az első tizenegy fejezetben Ezékiel a mennyei szentélybe vitetik, hogy ott megkapja utasításait, miként a milleriták is erre kaptak elhívást 1844-ben, és miként e mozgalom most is erre kap elhívást.

Így lesz nektek Ezékiel jellé: mindaz szerint, amit cselekedett, ti is úgy cselekedjetek; és amikor ez bekövetkezik, megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. Ezékiel 24:24.

Amikor ez eljön

Amikor az utolsó napokban eljutunk odáig, hogy azok a dolgok, amelyeket Ezékiel szemléltetett, megismétlődnek Isten népe körében, akkor elérkeztünk Ezékiel jeléhez. Amikor tudjátok, hogy Ezékiel a száznegyvennégyezeret jelképezi, és ezt a hitnek és megértésnek arra a fokára jutva tudjátok, amely magában hordozza azt a megszentelt várakozást, hogy mindaz, amit Ezékiel írásaiban szemléltetett, az utolsó napok eseményeinek szent sorrendjét példázza, amely a száznegyvennégyezerrel kapcsolatos — amikor ezt tudjátok, akkor „meg fogjátok tudni”, hogy „az Úr” „Isten.”

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.